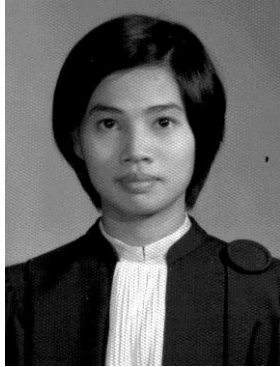

BẮC ĐẦU NGUYỄN NGỌC BÍCH

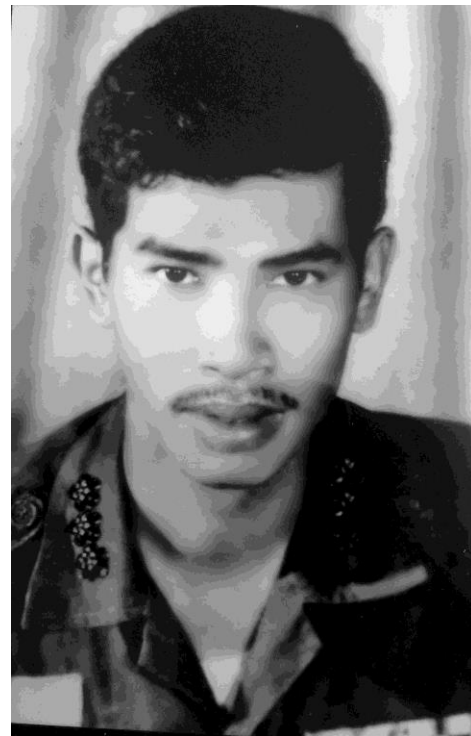
Ls NGUYỄN NGỌC ANH TRANG

Mỗi năm vào cuối tháng năm, tôi thường xem Memorial Day Concert ở Washington DC trên TV. Chương trình bắt đầu với lời tưởng niệm: "ALL GAVE SOME, SOME GAVE ALL" làm tôi bùi ngùi nhớ đến anh Bích cũng như các cựu chiến binh của QLVNCH. Anh tôi hy sinh cả sinh mạng của anh vào cuộc chiến đấu để bảo vệ quê hương.

Trong sáu người con của ba má tôi, người anh lớn này có cá tính đặc biệt, độc lập từ ngày thơ ấu. Chị Huệ và tôi đi đến trường tiểu học trong Chợ Lớn cách nhà vài cây số. Mỗi ngày, anh Bích có trách nhiệm đưa 2 em gái đến trường và đến rước em về sau giờ tan học.

Rồi một buổi trưa, Má tôi rất ngạc nhiên khi thấy Huệ và Trang từ trường về nhà có "hai" mình. Tôi giải thích là vì trời mưa, chờ lâu quá mà không thấy anh đâu hết, nên hai đứa con quyết định đi về, không chờ anh Bích nữa. Từ ngày này trở về sau, anh Bích không còn phải đưa đón hai em thêm lần nào nữa.

Khi Ba tôi đôi đi Vĩnh Bình làm việc, Ba Má đem theo bốn đứa con nhỏ. Hai đứa con lớn của Ba Má ở lại Sài Gòn, trọ một người bà

con để học tiếp chương trình trung học. Học trò ở trường Pétrus Ký phải mặc đồng phục, quần xanh dương, áo sơ mi trắng. Một lần bị

rượt chạy trong sân trường, vì anh mặc áo sơ mi đủ màu, anh né tránh vào nơi nào đó, lột bỏ cái áo này ra thì trở nên học trò áo trắng! Anh ham chơi hơn ham học, nên đến lớp đệ nhất, Ba Má đem anh về Long Xuyên để theo dõi anh học thi Tú Tái. Tư gia chánh án Long Xuyên nằm ở một góc đường, trước mặt nhà băng qua đường là tòa án, bên hông nhà băng qua con đường kia là Tòa Tư dinh Tỉnh Trưởng. Anh tôi hay đi qua nhà ông Trung tá, tỉnh trưởng Nguyễn Văn Minh cỡi ngựa, vì vậy ông bà Minh biết anh khi anh chưa được 20 tuổi.

Buổi tối trước khi đi thi, anh Bích học làm toán trên bảng đen treo trên tường ngoài phòng ngủ của Ba Má. Anh lục đục với tiếng phấn viết trên bảng cả đêm, làm Má không ngủ được! Rồi anh đi qua Cần Thơ thi tú tài toàn phần. Chiều ngày thi đầu tiên, cả gia đình tôi đang ở công viên Nguyễn Du gần nhà giải trí thì thấy anh Bích từ từ đi đến. Rất ngạc nhiên, Má tôi hỏi; - Sao con về sớm quá vậy?. Anh tôi giải thích là bài thi làm tẻ lắm, chắc không có hy vọng gì đậu nên bỏ cuộc. Vì bị Ba Má rầy la lớn tiếng, nên hôm sau anh Bích trở qua Cần Thơ thi tiếp.

Đậu xong Tú tài với sự khoan hồng của ban giám khảo, anh được Ba Má gởi ra mõ than

Nông Sơn, Quảng Nam học với hy vọng anh sẽ được học bổng qua Pháp đi học kỹ sư hầm mỏ (chớ không phải đào mỏ).

Gia đình tác giả với đ/ư Bích mặc áo vest đứng

Không bao lâu, anh bỏ Nông Sơn trở về Sài Gòn. Có lẽ vì anh đã có bạn gái, rồi có con với cô này.

Làm sinh viên thì không làm sao có tiền lo cho gia đình, anh Bích tình nguyện vô trường Sĩ quan Trừ Bị Thủ Đức, tốt nghiệp khóa 18. Tôi nghĩ là lúc này, anh tôi chưa có ý định chống cộng gì cả.

Anh chị em tôi, ai học xong trung học thì cũng bước chân vô Đại học Luật Khoa! Anh Bích cũng ghi danh học thêm ở đây, chắc để làm vui lòng Ba Má. Khi đi vô thi viết năm thứ nhất, anh gặp một ông tuổi trung niên, hỏi ông coi giảng đường số 2 (nơi anh phải thi) nằm ở chỗ nào! Ông này, chắc là Giáo Sư của trường, nhìn anh như một người ở hành tinh nào xuống. Giảng đường số 2 rộng lớn nhất của trường, phần lớn các môn học của năm đầu giảng dạy ở đây, có sinh viên nào mà không biết? Nhưng anh Bích không biết gì cả, vì anh ôm sách học ở nhà.

Anh tôi không có tiếp tục học Luật mà chắc cũng không muốn, vì anh còn bận rộn học để tốt nghiệp khóa 13 Sĩ quan căn bản Thiết giáp. Không nghi ngờ gì hết là anh thích cầm

súng hơn cầm viết. Như vậy bắt đầu cuộc đời binh nghiệp của anh Bích.

Sau khi tốt nghiệp sĩ quan, anh tôi bắt đầu đi chiến đấu, càng "đánh giặc", anh càng thù ghét Cộng Sản. Giữa thập niên 1960, anh bị thương lần đầu, gãy tay ở Bến Cát. Cuối năm 1967 hay đầu năm 1968, anh bị thương lần thứ hai ở ngoài Huế. Anh được đem về Tổng Y Viện Cộng Hoà, được gắn thêm bù lon trong đùi.

Nhờ vậy anh trở thành quân nhân loại hai, được vô văn phòng làm việc chớ không phải ra chiến trường nữa. Tết Mậu Thân, đang nằm dưỡng bệnh ở Y Viện Cộng Hoà, nghe radio kêu gọi nếu quân nhân nào nghĩ mình còn khả năng tác chiến thì hãy ra trình diện.

Mặc dù là quân nhân loại 2, anh Bích xin xuất viện, nhận lãnh mấy chiếc xe tăng đem đến đóng ở Gò Vấp, chuẩn bị tác chiến. Má tôi nhận được tin này mà không muốn tin một chút nào hết. Sau Tết Mậu Thân, Ba Má tôi xin với Thủ Tướng Nguyễn Văn Lộc cho anh vô làm Tùy Viên Quân Sự, anh tôi làm ở đây mấy tháng cho đến khi ông Lộc không còn làm thủ tướng nữa.

Vào khoảng cuối năm 1968, lúc Thiếu tướng Nguyễn Văn Minh là Tư lệnh Biệt Khu Thủ Đô, anh tôi theo ông Minh, lo liệu về Chiến Dịch Bài Trừ Ma Túy. Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, anh Bích hút thử á phiện rồi hút thật sự... Má tôi quá kinh hoàng, tìm đủ mọi cách cho anh cai thuốc phiện, sau cùng anh cũng cai được.

Không muốn làm bài trừ mà túy nữa, vì sợ bị ảnh hưởng xấu trở lại, anh Bích tình nguyện trở ra chiến trường.

Rất khó thay đổi tánh tình "ba gai" của mình, nhưng anh Bích không phải bị kỷ luật nhà binh.

Khi anh mở hàng rào giây kẽm gai trốn đi chơi, cấp chỉ huy trực tiếp của anh nói: Đừng lo gì hết, Bích không khi nào đào ngũ cả, trước sau vì nó cũng trở vô trại! Tánh tình cởi mở, rộng rãi anh tôi rất được chiến hữu thương yêu. Anh cùng bạn bè đi ăn hột vịt lộn, mấy quả trứng này vừa

mới đem ra khỏi nồi luộc không cầm được, anh tôi mở bóp ra phát cho mọi người một tờ giấy bạc để bọc trứng cho bớt nóng. Một lần khác đang ngồi nhậu với đồng đội, thì có một vài quân nhân khác xin được vô nhậu chung cho vui. Vì vậy, anh Bích không có đủ tiền để trả cho cuộc vui này. Anh đưa cho bà chủ quán một trái lựu đạn để làm tin, nói ngay hôm sau anh sẽ trở lại trả đủ tiền và nhận lại trái lựu đạn này.

Bà chủ quán có quen với Má tôi kể lại chuyện này và nói: Tôi nhận ra Bích là con trai của chị, mà nó không hề biết tôi là ai!

Tôi nhỏ hơn anh 7 tuổi, không có dịp ở gần anh thường xuyên, nên hai anh em ít có nhiều kỷ niệm thân tình.

Một lần về phép thăm nhà, anh gặp tôi ở ngoài sân và hỏi: Nghe Ba Má nói Trang đang đi học Luật phải không?. Đây là một trong những lần rất hiếm hoi anh nói chuyện với tôi. Trong gia đình, Má là người bạn thân của anh, mặc dù anh không bao giờ muốn nghe lời Má khuyên nhủ. Má tôi nói Bích lì lợm lắm, nhưng nó không khi nào cãi vả với Má. Mỗi khi Má nói những gì nó không muốn nghe, như nó phải làm gương sáng cho các em, nó chỉ lặng thinh rồi tiếp tục làm theo ý nó!

Với thời gian qua, khoảng đầu thập niên 70, chiến tranh VN là đề tài nóng bỏng của nhân dân ở trong hay ngoài quân đội.

Anh Bích về phép, xin với Má tôi: Nếu có chuyện gì không hay xảy đến cho con, xin Má đem Phi Ánh, con gái lớn của con về nuôi nấng, dạy dỗ.

Má tôi trả lời: Má nuôi con không thành ý nguyện như Má muốn, làm sao Má nuôi cháu nên người được? Nghe vậy, anh Bích khóc rồi nói: Chiêm tinh gia Huỳnh Liên coi tử vi con, nói con không có sống quá 30 tuổi đâu, thôi Má để cho con sống cuộc đời theo ý muốn của con.

Về sau này, không biết bao nhiêu lần tôi nghe Má tôi nhắc lại câu nói này của anh tôi.

Không làm gì khác được, Ba Má tôi đành để cho anh Bích sống cuộc đời theo ý muốn của anh.

Khi được biết cậu Mười, em út của Má, tập kết ra Bắc đã trở vô Nam và đang nằm vùng ở Cù Chi, Hậu Nghĩa, anh Bích nói với Má: Nếu con mà gặp Cậu Mười, con cũng không tha thứ cho Cậu đâu. Khi Bà Ngoại lên lúc vô thăm Cậu Mười, cậu nói với mẹ nên khuyên các cháu đang chống Cộng nên tìm cách giải ngũ ra khỏi QLVNCH hay là "móc nối" với Cậu để làm gián điệp, cung cấp tin tức cho VC (kiểu ăn cơm quốc gia, thờ ma cộng sản).

Nếu không, đến khi Việt Cộng thành công, Cậu Mười không làm sao che chở các cháu được hết! Tôi luôn tưởng tượng đến hình ảnh Cậu Mười và anh Bích gặp nhau sau 30/4/1975, nếu anh tôi còn sống.

Cuộc chiến Việt Nam càng ngày càng trầm trọng, thêm nhiều chiến sĩ bị thương hay hy sinh trên chiến trường mà không ai đoán được kết cuộc như thế nào.

Mùa hè đổ lửa 1972, anh Bích là Chi đoàn trưởng Chi đoàn 2 thuộc Thiết đoàn 18 Kỵ Binh của Quân Đoàn III QLVNCH. Chiến dịch Quang Trung 729, anh Bích được lệnh đến tăng cường cho chiến trường Quảng Trị, các Thiết Vận Xa M-113, rất thông dụng trên sinh lầy, đi dần đến phía bắc sông Thạch Hãn. Ngày 28/4/1972, anh Bích đứng trên thiết xa, anh thích chỉ huy trong vị trí này chứ không chịu ở trong xe, trúng quả pháo 130 mm, tử trận tại chỗ. Anh tôi hưởng dương 29 tuổi.

Quan tài của anh Bích được chở bằng quân xa GMC hướng về sông Mỹ Chánh Ngày 29/4/1972, khi quân xa đến cầu Ga thì bị trúng đạn quả tiễn tầm nhiệt AT-3 nên anh tôi bị "tử trận" lần thứ nhì và được cho vào cái quan tài thứ nhì.

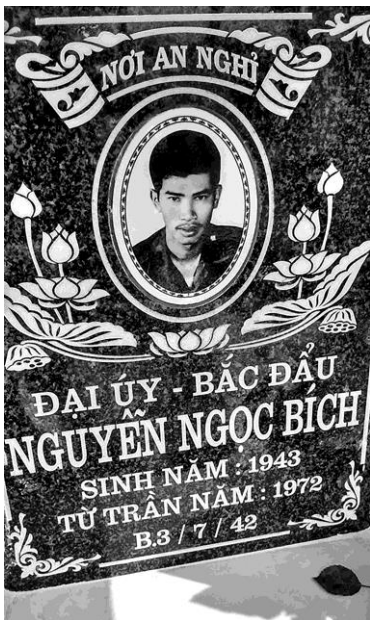
Nhất quá tam, đến ngày hôm sau quân xa bị mắc lầy, trúng đạn pháo kích thêm một lần nữa, "tử trận" lần thứ ba nên anh tôi cần có cái áo quan thứ ba.

Khi nghe bà Minh hỏi chồng: Sao ông bà chánh án gởi Bích cho anh, mà bây giờ nó chết ở ngoài Quảng Trị ? , Thiếu tướng Minh trả lời: Bích nó bỏ tôi đi đâu, không có nói với tôi tiếng nào hết.

XXX

Đến nhà báo tin buồn cho Bà Má tôi, vị sĩ quan Thiết giáp nói là chiến trường miền Trung còn đỏ lửa, Quảng Trị đã thất thủ, nên việc di chuyển thi hài anh Bích về gặp nhiều trở ngại, nhưng ông hứa bằng mọi cách sẽ đem anh về với gia đình và tang lễ sẽ được cử hành theo ý muốn của Ba Má tôi.

Sau khi QLVNCH tái chiếm Quảng Trị, các chiến hữu của anh Bích muốn trở lại chỗ anh nằm. Để đem thi hài anh về, Chi Đoàn 2 phải trả 1 giá cao là 1 chiếc xe thiết giáp bị đốt cháy và hai người lính tử trận. Lúc đó, tôi chưa được 22 tuổi, đang học thi ra trường Luật, nghe thêm tin buồn này mà đầu óc trống rỗng, không có nghĩ ngợi gì cả. Lúc sau này, nhớ lại năm xưa, tôi vẫn còn thắc mắc là sao ba má tôi không bao giờ có ý nghĩ liên lạc với gia đình 2 người lính này để phụ giúp họ trong thời điểm khó khăn và đau khổ .

Hơn hai tháng sau, Đại úy Thiết giáp Bắc Đẩu Nguyễn Ngọc Bích về nhà thăm Ba Má một lần cuối cùng, rồi tiếp tục đi lên Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa. Lúc làm lễ hạ quan, tôi thấy còn rất nhiều quan tài phủ quốc kỳ VNCH nằm dài dài. Hình ảnh này không bao giờ quên được trong đầu óc của tôi. Quả thật cuộc chiến quá khốc liệt với nhiều sự hy sinh của các anh chiến sĩ QLVNCH.

Bây giờ anh tôi nằm ở trên đồi.

Kỷ vật anh để lại cho gia đình tôi là một cái vỏ đạn cà nông 105 mm, mỗi năm Tết đến Má tôi trưng bông mai vàng trong đó. Ngàn dặm ra đi , nhưng mỗi năm Tết đến, tôi vẫn luôn mong ước là được có lại có vỏ đạn này.

Vietnam Veterans Memorial ở Washington DC rất trang nghiêm, đặc biệt, không như các đài kỷ niệm khác. Tên của hơn 58 ngàn chiến sĩ Quân đội Mỹ hy sinh trong cuộc chiến này được ghi trên một bức tường dài bằng đá màu đen. Nếu các chiến sĩ QLVNCH đã nằm xuống có được một đài kỷ niệm tương tự như vậy, bức tường đen phải dài, dài hơn nhiều lắm.

Đôi khi tôi nghĩ mình cần phải kể lại những gì mà thật ra mình không muốn nhớ lại chút nào hết. Đã bao nhiêu năm qua, nhưng mỗi khi nghe Thái Thanh hát bài "Kỷ vật cho em", nhất là vào những ngày mùa đông giá lạnh ở đây, tôi vẫn không cầm được nước mắt../.

LS NGUYỄN NGỌC ANH TRANG

TB: *Viết để tưởng nhớ đến anh của tôi, Đại Úy NGUYỄN NGỌC BÍCH đã hy sinh tại mặt trận Quảng Trị năm 1972 và các chiến sĩ QLVNCh đã nằm xuống trong cuộc chiến.*

Câu chuyện hào hùng và thương tâm của anh tôi đã được nhạc sĩ Trần Thiện Thanh sáng tác qua nhạc phẩm: Bắc Đẩu